

Добри като стрѣла се спусна при тѣхъ, хвана Първанча и му окачи звѣнчето. Агнето като усѣти звѣнчето на шията си, уплаши се, заскача, побѣгна. Заприпкаха слѣдъ него и другите агнета, а Добри слѣдъ тѣхъ припкаше засмѣнь до уши.

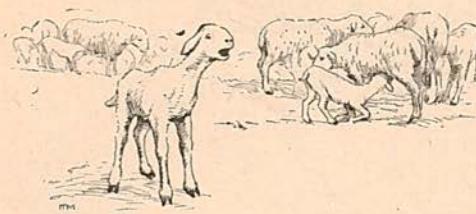
Дълго скача Първанчо, додѣто се умори и усмири.

Слѣдъ нѣколко дни Добри окачи звѣнчето на друго агѣнце, а послѣ на друго и друго — всѣки денъ ги промѣняше.

— Ха и ти му се порадвай, — казваше Добри, когато окачваше звѣнчето на нѣкое агѣнце.

Дѣдо Димо изкарваше овците край горичката, самъ ги хранѣше съ сѣно и шума, а Добри оставаше при агнетата и цѣлъ денъ играеше съ тѣхъ.

Сипваше имъ въ корубки варена зобъ, убъркана съ трици. Агнетата се трупваха около корубките и Добри, скачаха върху него, дѣрпаха го съ зѣбите си и сладко-сладко зобваха.

Мръкваше се. Отдалече се чуваше блѣене на овци, блѣйваха и агѣнцата въ кошарата.

— Почакайте, милички, още малко почакайте — идатъ

майкитѣ ви, ще ви гостятъ сладичко млѣкце, — говорѣше Добри и милваше натрупалитѣ се край него агѣнца.

Пристигаха майките. Оглушителенъ блѣй заливаше околността и гората — и малки и голѣми — стотини гърла изеднажъ блѣеха. А Добри радостенъ изкачаше и почваше:

— Лжч! . . . Лжчка! — и пропускаше само майките въ кошарата, а яловитѣ овци и овните оставяше вънъ.

Спускаха се агнетата срѣдъ овците, припкаха, блѣеха и тѣрсѣха майките си.